

Van ziekenhuis naar ziekenhuisschip

STANDPLAATS MERCY SHIPS

Liesbeth Brand

Met een klap slaat de verpleegkundige van de eerste hulp op een rode knop. Direct komen van alle kanten mensen in uniform aangerend en worden wij in de hoek geduwd. Op tafel ligt onze zoon Wout van elf dagen oud. Zijn saturatie – zuurstof in de rode bloedcellen – is zorgwekkend laag en zijn temperatuur is 35 graden. De oorzaak: het RS-virus. Met spoed krijgt hij zuurstof, er wordt geprobeerd infuus te prikken in zijn kleine aders en met warmtelampen wordt zijn temperatuur op niveau gebracht.

Dit was in 2023. Wout is nu een gezonde, vrolijke jongen van 2,5 jaar. Twee dingen realiseren we ons goed: allereerst dat hij zonder de goede zorg in Nederland dit niet had overleefd. Wat een reden om God te danken dat hij op die manier voor ons zorgt! Ten tweede beseffen we dat miljoenen mensen op de wereld geen toegang hebben tot goede gezondheidszorg. Met die twee dingen in gedachten zijn we op zoek gegaan naar een manier om onze dankbaarheid om te zetten in praktische hulp. Toen kwamen we uit bij Mercy Ships.

Een superlange vakantie

Onze kinderen betrekken we vanaf het begin bij onze zoektocht. Wonen op een ziekenhuisschip lijkt hen wel wat! Onze dochter Annejet van 5 denkt vooral aan een superlange vakantie. Onze oudste twee zonen (Tim van 11 en Daan van 9) hebben zin om maki's te spotten in Madagaskar. Al beseffen ze ook goed dat het betekent dat ze afscheid moeten nemen van hun vrienden. Gelukkig zijn ze gezegend met een flinke portie optimisme en zien ze vooral de mooie kanten.

Na een aantal maanden van gesprekken en keuringen, krijgen we op 23 september 2025 het officiële bericht dat we zijn geaccepteerd als vrijwilligers op de Africa Mercy, een van de twee schepen die Mercy Ships heeft. Vanaf januari 2026 begint ons avontuur. Het voelt nu écht definitief: we gaan naar Afrika!

De *Offer Letter* betekent het startschot van heel veel regelen. De maand oktober staat in het teken van ons huis. Wat doe je daarmee als je voor 2,5 jaar naar het buitenland gaat? Voor verhuur krijgen we geen toestemming van de bank. Ga je dan voor verkoop, leeg laten staan of verhuur-zonder-toestemming? Het is fijn om zekerheid te hebben dat je ergens kunt wonen bij terugkeer, maar het is ook fijn om geen zorgen te hebben over kapotte wasmachines en omgewaaide schuttingen als je in

Madagaskar met heel andere dingen bezig bent.

Afscheid nemen

Voor ons werd het verkoop. Er zijn nu andere mensen die genieten van ons prachtige huis en wij kunnen ons volledig focussen op ons werk hier. November en december bestaan uit héél veel to-dolijstjes afwerken: het afronden van Jans werk, paspoorten vernieuwen, afscheid nemen van school en kerk, kleding uitzoeken voor in Afrika en de vaccinaties! Van die laatste hebben we er een heel aantal nodig.

Iedereen is er die bewuste dag een beetje zenuwachtig voor, want zes prikken in je arm is niet niks. Om de beurt mogen de kinderen met een van ons naar binnen en worden de vaccinaties gezet door een vriendelijke verpleegkundige. Als zoon Daan aan de beurt is, gaat hij bij mij op schoot zitten en kijkt recht voor zich uit zodat hij de naalden niet ziet. Op een gegeven moment vraagt hij wanneer ze eindelijk gaan prikken. 'Je hebt er al vier gehad', is het ant-

woord van de verpleegkundige. Dat valt dus alles mee! Gelukkig maar, want we moeten nog terugkomen voor de tweede ronde.

We zijn dankbaar dat we deze vaccinaties kunnen krijgen, de inwoners van Madagaskar hebben deze keuze meestal niet. En dat terwijl juist zij ze zo hard nodig hebben. Neem bijvoorbeeld rabiës, ook bekend als hondsdolheid. In Madagaskar komt dit veel voor onder zwerfhonden. Daarom blijven Malagasi uit de buurt van deze dieren, want eenmaal gebeten door een besmet dier is er geen kans op genezing.

Bij kleine kinderen kan besmetting ook plaatsvinden door een lik in het gezicht. Rabiës is een verschrikkelijke ziekte die in het verleden ook in Nederland voorkwam, maar dankzij het vaccineren van wilde dieren – via lokaas dat werd achtergelaten in bossen – komt het sinds 1988 niet meer voor.

Hollandse pannenkoek

Eind december leveren we met hulp

Liesbeth Brand-de Pater in de cabin van de Africa Mercy.
Foto: FD

van familie en vrienden ons huis leeg op. Op de laatste zaterdag in Nederland nemen we afscheid door met de familie een Hollandse pannenkoek te eten in de idyllische omgeving van een besneeuwd bos. Een groter verschil met de tropen is niet denkbaar. Afscheid nemen is nooit klaar, maar het vliegtuig vertrekt en het is tijd om te gaan. We zien uit naar de komende 2,5 jaar waarin we voor Mercy Ships hopen te gaan werken.

Deze eerste column voor het *Friesch Dagblad* schrijf ik in de cabin van ziekenhuisschip de Africa Mercy in Toamasina, Madagaskar. De komende tijd mogen we met eigen ogen zien hoe er hoop en genezing wordt gebracht aan hen die goede gezondheidszorg missen. We zijn dankbaar dat we daar een steentje aan mogen bijdragen!

Liesbeth Brand-de Pater (36) werkt en woont samen met haar man Jan en hun vier kinderen op de Africa Mercy, in haar columns vertelt ze over wat ze op het schip meemaken